

πᾶς ἔλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μιχαήλ, ὃς τις ἔκραξε μεγαλοφώνως — Μάρθα! Μάρθα! — Ἡ θύρα ἀνοίχθη ὀλόκληρος καὶ ἡ κόρη τοῦ Μιχαήλ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἡρακλέους.

Καὶ ἐμνησικακεῖ μὲν ὀλίγον ὁ Μιχαήλ, ἔτεινεν ὅμως φιλικῶς τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν γαμβρόν του.

— Μάρθα! ἀνεφώνησε, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν εὐτυχῆ ταύτην ἡμέραν, πήγαινε νὰ φέρῃς μίαν κανάταν μὲ κρασί.

Ἡ δὲ νέα χαίρουσα ἔφερε τὸ θεῖον ποτὸν, καὶ ἐνῶ οἱ διαλλαγέντες ἐχθροὶ ἐβρόβουν οἶνον τῆς Κκκετίας, αὐτὴ ἐτραγώδησε τὸ ἐξῆς ἄσμα τῶν τριῶν ἵππέων·

« Ἡ Σαμίλα εἶδε νὰ ὠριμάσῃσι δεκαπεντάκις τὰ μῆλα· εἶναι ὠραία ὡς βόδον, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὴν αὐγὴν.

« Ὅλοι οἱ νέοι τῶν περιχώρων τὴν ἐζήτουν, ἀλλὰ ὁ ἄγριος πατὴρ ὠρίσθη ὅτι δὲν θὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ.

« Τὴν ἔκλεισε, τὴν ὠραίαν κόρην, εἰς τὸν ὑψηλότερον πύργον τῆς ἐξοχῆς του, ἐκτιπμένον ἐπὶ ἀπροσίτου ὄρους, ἄνω ἀποτόμου βράχου.

« Νύκτα καὶ ἡμέραν ἔκλαιεν ἡ Σαμίλα καὶ ἔβλεπε διὰ στενοῦ παραθύρου εἰς τὴν ἐλευθερώσασιν.

« Ἐπέρα τὴν δεξιὰν διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ἐτάραττεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ λευκὸν καὶ ὑγρὸν ἀπὸ δάκρυα μανδύλιόν της.

« Μίαν πρωτὴν διέβη ἵππεὺς ἀναβαίνων μαῦρον ἵππον, ἐλαφρότερον καὶ λεοπάρδου, ὀνομαζόμενον Σιγδιδρέ, ἦτοι πλοῦτον.

« Ἐβύθισε τὸν ἀργυροῦν πτερινιστῆρα εἰς τὴν πλευράν του, καὶ ὁ ἵππος ἐπήδησεν ἕως εἰς τὸ πρῶτον παράθυρον τοῦ πύργου.

« Τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ἄλλος ἵππεὺς, μὲ ἄλογον ψαρὸν ὀνομαζόμενον Σιμχβεκερέ ἦτοι κάλλος.

« Καὶ πετάσας ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ δεῦτερον παράθυρον· ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφυγε κατησχυμένος πρὸς τὴν κοιλάδα.

« Ἡ Σαμίλα ἔκλαυσε δι' ὅλης τῆς νυκτός· ἀλλὰ ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου ἔφθασε τρίτος ἵππεὺς, ἀναβαίνων λευκὸν ἵππον, ὀνομαζόμενον Σικβαρούζη, τοῦτέστιν ἔρωτα.

« Ἡ νέα κατέπιε τὰ δάκρυά της, ἐμειδίασε μακρόθεν πρὸς τὸν ἵππεα, ἔσεισε τὸν μακρὸν πέπλον της καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὰς δύο χεῖρας.

« Ὁ λευκὸς ἵππος ἀνεπήδησεν ὡς ἂν εἶχε πτερὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ τρίτον παράθυρον τοῦ πύργου.

« Ἡ Σαμίλα ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἵππέως, ὅστις παρέλαβεν αὐτὴν δοῦς ζωηρότατον φίλημα.

« Καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν του ὄπου τὴν ἐνυμφεύθη· ὁ δὲ ἔρωσ ἐκαμιν ὅτι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κάμωσι τὰ πλούτη καὶ τὸ κάλλος. »

Ὁ Ἡρακλῆς ἐνοήσας τὴν σημασίαν τοῦ ἄσματος ἐνηγκαλίσθη ἐκ νέου τὴν Μάρθαν μειδιάσας τρυφερῶς.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι νεωτάτη. Τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1860 συνεταξείδευσα μετὰ τῶν προσκυνητῶν, τῶν ἐπισκεπτομένων κατ' ἔτος τὴν μεγάλην μητρόπολιν τῆς ἀρχαίας πρωτεύουσος τῆς Γεωργίας, καί μενῆν εἰκοσιεξ βέρστια μακρὰν τῆς Τίφλιδος, ἀλλὰ σήμερον οὐσαν ἀσήμερον χωρίον. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄρχοντες καὶ χωρικοὶ, συβρέουσιν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὴν παρακμάσασαν πόλιν. Περιεργεῖα φερόμενος εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξίου Ἰβάνοβιτς. Ἡ ἐκκλησία μεγαλοπρεπῶς φωτιζομένη ἐκαυοῦτο καὶ ἐπληροῦτο ἀδιακόπως. Οἱ προσκυνηταὶ ἐλθόντες ἐκ τῶν πέριξ, οἱ μὲν ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐφ' ἵππου, οἱ δὲ πεζοὶ μὲ κεφαλὴν γυμνὴν καὶ ἄλλοι γονυπετεῖς ἐντὸς τοῦ κοινοῦ, συνέδρουν εἰς τὸν ναὸν, προσπύχοντο, ἔκαμιον κηρία ἐνώπιον τῶν ἁγίων λειψάνων, ἔκαμιον ταξίματα καὶ ἠσπάζοντο εὐλαβῶς τὰς πλάκας. Μεταξὺ δὲ τοῦ πλήθους παρετήρησα νέον καὶ νέαν ἐξαισίας ὠραιότητος, οἱ τινες γονυπετεῖς ἐκτύπουν τὸ ἔδαφος μὲ τὸ μέτωπον καὶ ἔδιδον σημεῖα ἐνθερμοστάτης εὐλαθείας. Ὅτε δὲ εἶπον εἰς τὸν σύντροφόν μου πόσον μὲ ἤρεσκεν ἡ φυσιογνωμία τῶν νέων ἐκείνων, — εἶναι ἀπεκρίθη ὁ Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Νικολάου, καὶ ἡ Μάρθα τὸ ὠραιότερον ἄνθος τῆς Γεωργίας.

ΒΙΩΝ.

ΓΡΑΙΚΟΡΩΜΑΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ,

δημοσιευόμενα νῦν τὸ πρῶτον κατὰ τὰ χειρόγραφα τῶν ἐν ταῖς δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς βιβλιοθήκαις Ἀθηνῶν, Βρυξελλῶν, Κοπενάγης, Γενούης, Γενεύης, Μεδιολάνων, Μονάχου, Νεαπόλεως, Νάξου, Παύιας, Θήρας, Ταυρίνου, Ἐνετίας, Περσιάνης, Βιέννης καὶ Ζακύνθου, μετὰ σημειώσεων καὶ ἐρμηνειῶν, ὑπὸ Καρόλου Ὀπφ (1).

Ἡ σταυροφορία τῶν Γάλλων, Ἐνετῶν, Φλαμανδῶν καὶ Γερμανῶν, ἡ ἀνατρέψασα τὸ 1204 ἔτος

(1) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. ὁ Κ. Κ. Ὀπφ εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος οὗ τινος τὴν ἀξιόλογον περὶ Καρόστου πραγματείαν (1205—1470) ἐδημοσίευσamen τὸ 1855 ἐν τῇ 5' τόμῳ τῆς Πανδώρας, σελ. 36. καὶ ἐπ. Γεννηθεὶς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1832 ἔτους, ἔχει σήμερον ἡλικίαν ἑνὸς καὶ τριάκοντα ἐτῶν· καὶ ὅμοις πῶσα σπουδαία συνέγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν! Διδασθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ πατρὸς πεπαιδευμένου καὶ μάλιστα ἑλληνιστοῦ, συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, πρὸ πάντων τὰς ἱστορικὰς, εἰς ἄλλα τῆς Γερμανίας πανεπιστήμια, ἀσχοληθεὶς εἰς διαφώτισιν ἰδίως τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ μέσου αἰῶνος, ἦτοι τῆς περιόδου τῆς φραγκοῦταλικῆς κυριαρχίας εἰς τὴν ἐπηκολούθησεν ἡ τουρκικὴ κατάκτησις. Ἐμελέτησε δὲ ἐπὶ τούτῳ τὰ σωζόμενα μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπισκεφθεὶς πολλὰκις

τὸν δεσποτικὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, ἀποτελεῖ ἀξιολογώτατον ἐπισόδιον τῆς ἱστορίας τοῦ μεσαιῶνος. Καὶ μὲν τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδρυθὲν φραγκικὸν κράτος κατελύθη τὸ 1261 ὑπὸ τῶν Παλαιολόγων, κατὰ τὴν λοιπὴν ὁμῶς Ἑλλάδα οἱ θεσμοὶ, τὰ ἔθιμα καὶ οἱ νόμοι, οὓς εἰσήγαγε τὸ ἄνθος τῶν ἰπποτῶν τῆς Ἑσπερίας, ἐτηρήθησαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, καὶ τηροῦνται ἔτι καὶ σήμερον ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου, ταῖς κατακτηθείσαις τὸ 1566 ἔτος ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου οἱ μὲν ἰπποτῆται τῆς Ἑλλάδος ἐφημίζοντο οἱ ἄριστοι τῆς οἰκουμένης, ἐν δὲ τῇ αὐτῇ τῶν Ἀθηναίων δουκῶν ἐλαλειτο ἡ γαλλικὴ ὄπως καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ὁ Πάπας Ὀνώριος ἐκάλεε τὴν Ἑλλάδα Νέαν Γαλλίαν· ἀλλ' ἡ χώρα καὶ ὅλον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ρωμαϊκοῦ τιμαριωτισμοῦ, οὗ τινος τὰ ἴχνη ἀνευρίσκονται ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾄσμασι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐν τοῖς ἀξιολόγοις ἐρειπίοις τῶν φραγκικῶν φρουρῶν τῆς Γλαρέντσας, τῶν Πατρῶν, τῆς Ναυπάκτου, τῆς Βοδονίτσας, τῆς Καρυταίνης καὶ τῶν ἄλλων, παρακειμένων εἰς τὰ σεβάσματα λείψανα τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Αὐτοὶ οἱ Βυζαντινοὶ, ἀνακτῆσαντες τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ μέρος τῆς Πελοποννήσου, ἀπεδέξαντο τοὺς τιμαριωτικὸς θεσμοὺς τῆς Δύσεως. Ἀλλὰ δὲν μετεφύτεύθη μόνον τὸ τιμαριωτικὸν στοιχεῖον, στοιχεῖον ἀναντιρρήτως ἐπικρατὲς, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν Ἑσπερίων κατακτητῶν· διότι μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ διαδραματίζεται καὶ οὐσιωδὲς τι μέρος τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου τῶν ρωμαϊκῶν λαῶν. Καὶ ἐνῶ ἐν Ἐπιδαύρῳ Λιμνηρῆ, ἡ τις διέσωσε ὑπὲρ πάσαν ἄλλην πόλιν δημοτικὰς ἐλευθερίας, οἱ Ἕλληνες προύχοντες ἀμιλλώμενοι πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς, ἤρριζον περὶ ἐξουσίας, ἡ μὲν Χίος ὑπετάσσεται εἰς ἑταιρίαν γενουηναίων ἐμπόρων, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Θήβας ἡ μεγάλη τῶν Καταλά-

τῆ συνδρομῇ, τῆς πρωσιακῆς κυβερνήσεως διαφόρους διαφορῶν ἐπικρατειῶν δημοσίους καὶ ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας, μὴ ἀμελήσας μὴδ' αὐτὰς τὰς πανηγύρας τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος. Τοιαύτην δὲ ἐπιμέλειαν καταβάλλει ὁ σοφὸς οὗτος καθηγητῆς καὶ τοσαύτην ἀξιοδέρκειαν ἔχει περὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τῶν ἐλαχίστων εἰδήσεων ὅσαι συντείνουσιν εἰς τὴν ἀκριβεστέραν κατάρτισιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὥστε καὶ ὅσα ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι παρορῶμεν εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε ἐξ ἀμαθείας, αὐτὸς συνέλεξεν ὡς χρῆσιμα καὶ ἀναγκαῖα.

Ὁ Κ. Ὄπρ διατελεῖ σήμερον καθηγητῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς ἐν Πομερανίᾳ Greifswald. Ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἄξιαι ἰδιαιτέρας μνήμης εἶναι τὰ ἐξ ἑς De historiae Ducal. Athen. fontibus (1833). Karystos, Andros, Venetobyzantinische Analecten, Historisch-genealogischer atlas (1859) καὶ ἄλλαι ἀξιολογοὶ πραγματεῖαι, δημοσιευθεῖσαι ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασι. Καθῆκον δὲ νομίζομεν νὰ ποιήσωμεν μνησθῆναι καὶ τῶν φιλελληνικῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρός, ὃν εὐτυχῆσαντες ἐγνωρίσαμεν τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐν Ἀθήναις.

ων ἑταιρία εἰσήγαγε τοὺς νόμους τῆς Βάρκης καὶ αἱ Πάτραι ὑπήγοντο εἰς τὸν πάπαν. Αἱ ἐμπορικαὶ πολιτεῖαι τῆς Ἰταλίας, ὧν τὴν ἱστορίαν οὐδεὶς ἀγνοῶν τὰ τῆς Ἑλλάδος τοῦ μέσου αἰῶνος ἐννοεῖ, ὀφείλουσι τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν καὶ τὴν παγκόσμιον ἐπιστημότητα αὐτῶν εἰς τὰς ἀποικίας ὅσας κατέστησαν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων πολιτικῶν τῆς Ἰταλίας ἐπικληθείσας δεξιῶν ὀφθαλμῶν καὶ δεξιᾶν χεῖρα τῶν πόλεων αὐτῶν. Ἐνεκα δὲ τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, ἡ καλλιτεχνία καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἀνατολῆς μετεδόθησαν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, εἰσαγαγοῦσαν τὰς ἰπποτικὰς αὐτῆς παραδόσεις εἰς τὴν νεολληνικὴν ποίησιν· καὶ οὕτω μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1453 ἔτους τὰ λείψανα τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ἐσώθησαν πρὸς ὄφελος τῆς εὐρώπης καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

» Δημοσιεύσας ἄχρι τοῦδε πολλὰς μονογραφίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐπιχειρῶ σήμερον νὰ συγγράψω κριτικὴν καὶ λεπτομερῆ ἱστορίαν τοῦ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἑλληνορωμαϊκοῦ ἀπὸ τοῦ 1200 μέχρι τοῦ 1566 ἔτους· θέλω δὲ φροντίσει νὰ διαφωτίσω διὰ νέων ἐγγράφων τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἱστορίας ὅπερ θεωρεῖται ἔτι καὶ σήμερον σκοτεινότερον. Ἐπειδὴ δὲ τῇ δαφιλῇ συνδρομῇ τῆς πρωσιακῆς κυβερνήσεως ἐπεσκέφθην ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰς δημοσίους καὶ ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας τῆς Αὐστρίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀντέγραψα οἱκοὶ τὰ χειρόγραφα πολλῶν τῆς εὐρώπης βιβλιοθηκῶν, συνέλεξα μέγαν ἀριθμὸν διπλωμάτων καὶ σπουδαιωτάτων ἀνεκδότων χρονικῶν· τὰ χρονικὰ δὲ ταῦτα ἃ τινὰ δὲν ἀφορῶσιν εἰς μόνην τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης χώρας, ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸ τοῦ Μαρίνου Σανούδου, οὗ τινος μέρος ἀναγόμενον εἰς τὰ τῆς Ἰταλίας ἐδημοσίευσεν τὸ 1862 ἐν Νεαπόλει, τὰ χρονικὰ λέγω ταῦτα ἃ τινὰ ἐνδιαφέρουσιν ἰδίως τοὺς φιλολόγους, οἷον τὸ τοῦ Ροδέρτου Κλαρῦ, ἀρχαιότατον πεζογραφικὸν μνημεῖον τῶν γαλλικῶν γραμμάτων, θέλουσι πληρῶσαι χάσμα ἐπαίσθητόν πρὸς πάντας τῆς εὐρώπης τοὺς σοφοὺς, καὶ ἀποτελέσει ἀναπόφευκτον παράρτημα τῆς ἱστορίας ἢν μέλλω νὰ ἐκδώσω. Πλὴν τούτου θέλουσι χρησιμεύσει καὶ ὡς συμπλήρωμα τῆς ἐν Βιέννῃ τελευταίας ἐκδόσεως τῶν βυζαντινῶν ἱστορικῶν. Οἱ βυζαντινοὶ, ὅποιοι ἐδημοσιεύθησαν, διηγοῦνται μὲν πολλὰ περὶ τῶν δυστυχιῶν καὶ τῶν θεολογικῶν ἐριδῶν τοῦ Βυζαντίου, σιωποῦσιν ὁμῶς περὶ τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ βίου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· ὁ μόνος δὲ συγγραφεὺς ὁ πραγματευθεὶς περὶ τῶν τῆς κυρίως Ἑλλάδος συγκεχυμένως μὲν ἀλλὰ μετὰ πλείονος ἀκριβείας, ὁ Χαλκοκονδύλης, ὀλίγον καθίσταται χρήσιμος διὰ τὸ πλῆθος τῶν σφαλμάτων καὶ τὴν ἑλλειψίν λεπτομερῶν σχολείων. Διάτην ἀναζη-

τοῦμεν μεταξὺ τῶν ἄλλων τόμων τοῦ « *Corpus scriptorum historiae Byzantinae* », ἀκριβεῖς εἰδήσεις ἢ ἰδιαιτέρα χρονικά περὶ τῆς δυτικῆς κυριαρχίας. Ἴδου διὰ τί τὰ παρ' ἡμῶν ἐκδιδόμενα οὐ μόνον ἐπωφελεῖς παράρτημα, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς πολυτόμου ταύτης συλλογῆς ὑπάρχουσι. Τὸ ὑπὸ τοῦ Κ. Buchon ἀνακαλυφθὲν καὶ ἐκδοθὲν ἑλληνιστί τε καὶ γαλλιστί χρονικὸν τοῦ Μωρέως, εἴ τινας ἰταλικὴ μετάφρασις κεῖται εἰσέτι ἀνέκδοτος ἐν Ἐνετίᾳ, δὲν ἀνετυπώθη ἐν Βιέννῃ· τόσω δὲ μᾶλλον θεωρεῖται ἀναγκαῖα δευτέρα ἐκδοσις, ὅσα δὲν συνωδεύθη τὸ πρῶτον καὶ διὰ τῶν κριτικῶν ἐκείνων ἐπιστᾶσιων, ὅσας ἀπαιτοῦσι τὰ τοιαῦτα συγγράμματα ἄλλως τε τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μνημεῖον τῆς δυτικῆς ἐποχῆς, τὸ τυπωθὲν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων, διότι οἱ κύριοι Tafel, Thomas, Miklosich καὶ Müller ἠσχολήθησαν εἰς μέρος τῶν διπλωμάτων, ἄλλων μὲν ἐνετικῶν καὶ ἄλλων ἐν γλώσσῃ ἑλληνικῇ.

» Τὰ χρονικά, ἃ τινὰ σκοποῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν, εἰσὶ πάντα σχεδὸν ἀνέκδοτα· διότι καὶ τὰ ἐκδοθέντα ἐλίγα, διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐκδόσεων ἢ τὴν δυσκολίαν τῆς διαλέκτου εἰσὶν ἄγνωστα τοῖς σοφοῖς. Σημειώσεις δὲ ἀκριβεῖς, πηγὴν ἔχουσαι τὰ ἀνέκδοτα διπλώματα ὅσα συνέλεξα, θέλουσι παρατεθῆ εἰς τὰ κείμενα, συσταγμέναι ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν πρωτοτύπων, πλὴν τῶν ἑλληνικῶν, εἰς 2 παρατεθήσονται μεταφράσεις καὶ σημειώσεις λατινιστί, καὶ τῶν ἑρωσικῶν καὶ ἀρμενικῶν λατινιστί μόνον ἐκδοθησομένων. Αἱ δὲ διασαφήσεις ὅσας ἀπαιτεῖ ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ ἡ εἰσαγωγὴ δημοσιευθήσονται γαλλιστί.

» Ἴδου τὰ κατὰ πρῶτον ἐκδοθησόμενα·

1. Excerpta de expeditionibus sacris ex Haytonis principis Coricensis chronico Armeniorum lingua scripto (χειρόγραφον).

2. La division de la terre de outremer et des choses qui y sont. χειρ.

3. Robert de Clary, La prise de Constantinople. χειρ.

4. Excerpta de Constantinopoli occupata et rebus graeco-romanensibus ex Chronico Novgorodensi aliisque fontibus Rossicis.

5. Istoria del Regno di Romania sive Regno di Morea composta per Marin Sanudo ne la lingua latina ed in questo manoscritto ridotta nell'idioma italiano in quattro parti. (χειρόγραφ.).

6. Marini Sanuti Fragmentum de Constantinopoli a Palaeologo occupata. (χειρόγραφ.).

7. Insulae Aegei maris. — Quibus praeponitur dominus dux (Venetiarum) in scribendo, et qui se praeponunt duci. De Romania.

8. Marii Philelphi Amyridos sive de vita re-

busque gestis invictissimi Regis Imperatoris Mahometi II. libri IV. (χειρόγραφ.).

9. Antonii Lusci Carmen de excidio Constantinopolis et bello Turcis inferendo. (χειρόγραφ.).

10. Excerpta de rebus in Graecia gestis e Stephani Magni Annalibus Venetis 1205—1497. (χειρόγραφον).

11. Gommissio Andreae Barbari, Jacobi Michaelis, Joannis Aymi et Lucae Troni provisorum et syndicorum Romaniae. 19. Aprilis 1408. (χειρόγραφ.).

12. Giunta di sei capitoli alle Assisie di Romania. (χειρόγραφ.).

13. Dépenses faites à l'occasion des noces de Philippe de Savoye et d'Isabelle de Villehardouin princesse de la Morée, le 12 février 1301; d'après le journal du clere Guichard. (χειρόγραφ.).

14. Excerpta de ducibus Athenarum ex libro msc.: βιβλίον ἱστορικὸν περιέχον διαφόρους ἱστορίας. (χειρόγραφ.).

15. De rebus Argorum et Neapolis Romaniae.

16. Ἀντωνίου τοῦ Καλοσυνᾶ ἱατροῦ φυσικοῦ προοίμιον καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ Χαλκοκονδύλου (χειρόγραφ.).

17. Γεωργίου τοῦ Γεμιστοῦ Μονομάχου ἐπὶ τῇ Δεσποίνῃ.

18. Epirotica, c'est-à-dire:

a) Chronicon Epiri ex capitulo CLXXIV. libri rarissimi cui titulus est: Τὸ παρὸν βιβλίον εἶναι ἡ παλαιὰ τε καὶ νέα διαθήκη ἤτοι τὸ Ἄνθος καὶ ἀναγκαῖον αὐτῆς. Venetiis. 1536. 8.

b) Emendanda in Epirotica Corpori scriptorum historiae Byzantinae Bonnensi inserta.

c) Pacta Joanninae et alia documenta.

d) Catalogues des gouverneurs vénitiens de l'Épire. (χειρόγραφ.).

19. Giovanni Musacchi, Despota dell' Epiro, Breve memoria de nostra casa Musacchi. 1510. (χειρόγραφ.).

20. Estratto dalla storia inedita di Zante, scritta da Nicolò Serra. (χειρόγραφ.).

21. Fragmenta chronici graeci monasterii Sti. Theodori in insula Cythera siti. (χειρόγραφ.).

22. Alberi dei duchi dell' Arcipelago, dei Maonesi di Chios dei signori di Andros et delle principali famiglie feudatarie dell' Arcipelago, dei Delenda Sirigo, d' Argenta, da Corogna et altre. (χειρόγραφ.).

23. Catalogues documentés des gouverneurs vénitiens de l' Eubée et des îles de l' Archipel. (χειρόγραφ.).

24. Leonardi Chiensis De Lesbo a Turcis anno 1462 occupata epistola Pio II. papae missa, (χειρόγραφ.), — καὶ ἄλλα. Κ. ΟΠΦ.

ΔΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον διευθυντὴν τῆς Παρδώρας.

Ἡ Ἑλλάς συνεδέθη ἤδη μετὰ τῆς Δανίας διὰ τοῦ προσφιλεστέρου καὶ ἱερωτέρου τῶν συνδέσμων. Γόνος ἀγλαός τῆς ἐν αὐτῇ βασιλευούσης δυναστείας ἀνέβη, θεῖα συνάρσει, ἐπὶ τὸν ἐλληνικὸν θρόνον, τὸ δὲ πολυπαθὲς ἡμῶν ἔθνος, προώρισται νὰ ἴδῃ ἀνατέλλουσαν νέαν αὐγὴν εὐημερίας, εὐνομίας καὶ δόξης.

Ἄλλοι ἀρμαδιώτεροι ἐμοῦ καταστήσουσι γνωστοὺς τοῖς Ἑλλησι τοὺς ἐπιστημονικοὺς, πολιτικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς, ὧν πλουτεῖ ἡ Δανία, ἧς ἡ πρωτεύουσα Κοπεγχάγη δικαίως προσαγορεύεται αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἄρκτου. Τὸ κατ' ἐμέ ἀρκοῦμαι νὰ μεταδώσω τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ ἀξιολόγου ὑμῶν περιοδικοῦ συγγράματος διηγήματά τινα Δανικὰ, ἐξελληνίζων αὐτὰ ἐκ τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ γνωστοῦ Γάλλου λογίου Xavier Marmier.

Τὰ διηγήματα ταῦτα ἀπῆνθισεν ὁ μεταφραστής ἐκ δύο συλλογῶν, ἐκδοθεισῶν ἐν Κοπεγχάγῃ τὸ 1853 καὶ ἐπιγραφόμενα « Διηγήματα νέα καὶ παλαιὰ (δανιστὶ, Noveller gamle og nye) καὶ « Νέα Διηγήματα (Nye Fortaellinger), ἀποδιδόμενα δὲ εἰς τὸν Κ. Λ. Ἑϊβέργον (L. Heiberg) ἓνα τῶν ἀφειλεστέρων καὶ δημοτικωτέρων συγγραφέων καὶ δραματοποιῶν τῆς Δανίας, καταττόμενον μετὰ τῶν ἐξίσου περιφανῶν λογογράφων Oehlenschlaenger, Andersen, Ingemann, Hauch, Bleeher, καὶ τῶν ποιητῶν Palladun, Müller καὶ Winther.

Δὲν εἶναι ἀπὸ σκοποῦ νὰ σημειώσω ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχαιοτέρων σοφῶν, οἷον τοῦ Τυχοβράχη κλπ, καὶ τὸν διάσημον γεωγράφον Μαλτεβρούν, ὅστις, Δανὸς τὸ γένος, ἠναγκάσθη νὰ πολιτογραφηθῇ ἐν Γαλλίᾳ καὶ νὰ προικίσῃ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλολογοίαν αὐτῆς διὰ τοῦ γνωστοῦ συγγράμματός του.

Τὰ ἐξελληνιζόμενα νῦν Δανικὰ διηγήματα « Ἡ μικρὰ Καρίνα, Μία ἱστορία καὶ θημερινή, Αἰκινδυνώδεις ἀτραποὶ, » εἰσὶν οὐ μόνον πλήρη χάριτος καὶ διαφέροντος, ἀλλ', ὅπερ καὶ τὸ κάλλιστον, ἠθικώτατα. Διὸ, δὲν ἐδίστασα νὰ προσφέρω αὐτὰ ὡς ἀνάγνωσμα ἀξίον εἰς τοὺς συνδρο-

μητὰς ὑμῶν, προτάττων τὴν παροῦσαν ἐν εἰδει προλόγου καὶ ἀρχόμενος προσεχῶς τῆς δημοσιεύσεως ἀπὸ τοῦ διηγήματος Ἡ Μικρὰ Καρίνα.

Ἐν Ἀρτῇ, τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1863.

Ὁ ὑμέτερος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΠ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

—οοο—

Ἡ παρατιθεμένη ἐπιγραφή ἐδόθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε ἐν Προύσῃ τῆς Βιθυνίας προξένου τῆς Ἑλλάδος Κ. Φοίβου. Ἀντέγραψε δὲ αὐτὴν ἐκ τετριμμένης πλακὸς κειμένης ἐν τῷ ναῶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀβερκίου, ἐν τῷ χωρίῳ Κουρσουλοῦ (Ἐλεγμῶν) τῆς Προύσης. Ἐξυλογραφήθησαν δὲ μόναι αἱ πρῶται ἑξ ἑξαμμιαί, ὅπως γίνῃ γνωστὸν τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων. Ἐκ τοῦ σημειουμένου ἔτους 6717, προκύπτει ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν 1Β' ἑκατονταστηρίδα.

ἘΝΤΑῦΘΑ ΚΕῖΤΑΙ ΠΟΡΦΥΡΩΝΑΓΓΟΣ ΚΑΛΔΟΣ·
 ΚΟΜΗΝΟΦΨ ἈΡΕΤῆ ΠΑΣΩΝ ΤΥΠΟΣ·
 ΚΟΝΣΤΝ ἈΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΓΕΝΝΑΔΑΣ·
 ΚΑΙ ΙΝΟΪΘΟΝΑΝ ἸΝΙ ἘΚΗΟΝΟ ΤΡΟΠΟΙΣ·
 ΔΟΥΚΟΣ ΜΕΤΑΝΔΣ Ξ ΜΝΡΙΑΡΙΤΕΩΣ·
 ΥΪΩΝ ἘΚΣ ΦΑΓΪΣΜΑ ΠΑΦΟΜΗΤΘΕΘΗ·